

ἐν ἐπιμῶλλον, ἐμεῖλα νὰ μὲ συνοδεύσῃ εἰς Ἀντίπαρον. Ὁ καλὸς οὗτος γέρον δὲν ὑπωπτεύατο ὅτι καὶ ἔκων μ' ἐκρήμνιζεν εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὴν νῆσον ἐκείνην τῆς Καλυψοῦς.

Τέσσαρες νῆι καὶ εὐρωστοὶ κωπηλάται, ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν παρέλαβον σχοινία καὶ κλίμακας, καὶ μᾶς ὠδήγησαν εἰς τὸν λιμένα. Ἐκεῖ δὲ, ἐπιβάντες ἐπὶ πλοιαρίου μικροῦ, ἐφθάσαμεν εἰς Ἀντίπαρον· ἀγανακτῶν ἐδάδιζον διὰ μέσου ἀκνῶν καὶ τριβόλων, καὶ καταπεπονημένος πολλάκις ἐπεθύμυσα νὰ ἐπιστῇ εἰς τὸ πλοιαρίον.

—Μὴν ἀδημονῆτε, αὐθέντα, γρήγορα θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν χώραν διὰ ν' ἀναπαυθῆτε, μ' ἔλεγον οἱ κωπηλάται μεγαλυνόμενοι.

Ἐφθάσαμεν τέλος πάντων καὶ εἰς τὴν πόλιν, ἐάν

ταῖνε ν' ἀγοράσω ἀρχαιότητες καὶ σταλακτίτας. Αἱ ἀρχαιότητες τὰς ὁποίας ἐξέθεσαν ἀμέσως ἐνώπιόν μου δὲν ἦσαν διόλου περίεργοι· καὶ ὅμως, ἐλεήσας αὐτὸν, ἠγόρασα τέσσαρα ἢ πέντε νομίσματα χάλκινα. Μόλις ἰδὼν ἄλλοι ἐπτά ἢ ὀκτὼ ἀρχαίων ἔμποροι τὴν γενναϊότητά μου, ἥτις τῇ ἀληθείᾳ δὲν ἦτο πολλὰ ἀξιοθύμαστος, καὶ ἐπέπεσαν ἅπληστοι κατ' ἐμοῦ, πολιορκήσαντές με πανταχόθεν τοσοῦτω στενῶς, ὥστε βαρυνθεὶς ἔδωκα καὶ πρὸς αὐτοὺς δαίγματα τῆς ἐλευθεριότητός μου.

Ἄλλ' ἔπρεπε τέλος πάντων νὰ ἐπισκεφθῶμεν καὶ τὸ σπήλαιον. Ἐκλέξαντες λοιπὸν τέσσαρας ὁδηγοὺς μετὰ τῶν τριάκοντα αἰτινες, περιστοιχίσαντες ἡμᾶς, μᾶς ἐπιλάτουν κρώζοντες, καὶ παρκαλοῦντες, καὶ ἐξυμνοῦντες ἕκαστος τὴν ἰδίαν ἐπιτηδειότητα,

Νάξια Γυναῖκες.

πρέπη νὰ ὀνομάσω οὕτω πως ἐξήκοντα περίπου καλῶς περιχοίσας διακοσίους ἢ καὶ τριακοσίους ρακενδύτας. Καὶ εἰς τὰς πολυπληθεστέρας νῆσους τοῦ Αἰγαίου, ὅταν ἐμφανισθῇ τις ξένος, συρρέοντες καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ παιδιά, χαίνωσιν ἐνώπιόν του ὡς πρὸ παραδόξου τινὸς ὄντος. Φαντάσθητε λοιπὸν τί ἔγεινεν εἰς τὴν Ἀντίπαρον, ὅπου οὐδὲ βρέφος ἦμινε χωρὶς νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸ εἰς προὔπαντησίν μας. Διὰ στενῆς καὶ ἀκαθάρτου ὁδοῦ, μετέβημεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐγκριτοτέρου τῶν κατοίκων, ὅστις μᾶς ὑπεδέχθη ὀρθῶς, καὶ μᾶς εἰσῆξεν εἰς πρόσγειον αἵθυσαν στεφανυμένην παρθύρων, καὶ πλήρη καπνοῦ.

— Ἐδῶ συνέρχονται, μὲ εἶπε μὲ φωνὴν σιγαλὴν ὁ πρῶτος τῶν κωπηλατῶν, ὅλοι οἱ εὐγενεῖς.

— Ἄν δὲν μὲ τὸ ἔλεγες, δὲν θὰ τὸ ὑπωπτεύομην. Ἐνῶ δὲ ἱστῶμενος πλησίον τῆς θύρας περιεργαζόμεν τὰς φυσιογνωμίας τῶν τε ἀριστοκρατῶν καὶ τοῦ ὄχλου τῆς Ἀντιπάρου, νέος τις προσελθὼν μ' ἐπρό-

παρηκολουθήσαμεν αὐτοὺς, ποτὲ μὲν διασχίζοντες κοιλάδας κρητοφόρους, ποτὲ δὲ κρημνοβατοῦντες, καὶ ἄλλοτε καταλύνοντες ὑπὸ σηκᾶς ἢ ἐλαίας προαιωνίας. Ἰδομεν τέλος πάντων καὶ τὸ σπήλαιον τέσσαρα περίπου στάδια ἀπέχον τῆς θαλάσσης.

Ἀνωθεν τῆς ὁπῆς αὐτοῦ ὑψοῦτο ἄψις μεγαλοπρεπῆς, ὑποβασαζομένη ἀπὸ σταλακτίτας καὶ στολιζομένη ἀπὸ κισσῶν καὶ ἄλλα φυτὰ χλοερότατα. Ἀλλὰ μόλις εἰσῆλθον εἰς τὸ ζοφερὸν ἐκείνο ἄντρον, καὶ ἐρρίγωσα ὅλος ἐνθυμηθεὶς τοὺς ἀθανάτους στίχους τοῦ Δάντη δι' ὧν περιγράφει τὰς πύλας τοῦ ᾄδου. Μ' ἐφαίνετο τῶντι ὅτι ἤκουα φωνὴν κρᾶζουσαν,

Per me si va nella città dolente.

Per me si va nell'eterno dolore !

Ἐνῶ δὲ οἱ ὁδηγοὶ ἠτοίμαζον τὰς κλίμακας, ἀνάψας λαμπάδα, ἠγωνιζομένη νὰ ἐξγαίρω τὸ θάρρος μου